

28 Δεκεμβρίου, 1994

[ΠΙΚΗΣ, Δ/στής]

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 155.4 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΚΑΙ

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 3 ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΠΟΝΟΜΗΣ  
ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ (ΠΟΙΚΙΛΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ) ΝΟΜΟΥ 33/64  
ΩΣ ΕΤΡΟΠΟΠΟΙΗΘΗ

ΚΑΙ

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΩΝ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥ Σ.  
ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ, ΑΝΔΡΕΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΕΙ-  
ΑΣ SRC PUBLICATIONS (ΑΡ.2) ΔΙ' ΑΔΕΙΑΝ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙ-  
ΟΥ ΔΙ' ΕΚΔΟΣΙΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ CERTIORARI

ΚΑΙ

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΗΝ ΠΟΙΝΙΚΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΥΠ' ΑΡ.  
30984/93 ΤΟΥ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ

ΚΑΙ

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ (RULING) ΤΟΥ ΕΠΑΡ-  
ΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ, ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑΣ  
12/12/94.

(Αίτηση Αρ. 194/94)

---

*Προνομιακά Εντάλματα — Αίτηση για χορήγηση άδειας για καταχώριση αίτησης για την έκδοση εντάλματος certiorari εναντίον απόφασης Επαρχιακού Δικαστηρίου με την οποία αρνήθηκε να διατυπώσει νομικό ερώτημα για γνωμοδότηση από το Ανώτατο Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 148(1) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155, λόγω ισχυριζόμενου έκδηλου νομικού λάθους — Η αίτηση απορρίφθηκε, διότι θεωρήθηκε ότι ορθά το Επαρχιακό Δικαστήριο είχε κρίνει ότι το θέμα είχε εξαντληθεί με προηγούμενη απάντηση του Ανωτάτου Δικαστηρίου σε παρόμοιο νομικό ερώτημα, και διότι με την αίτηση επιδιώκετο αναθεώρηση της ορθότητας, και όχι της νομιμότητας, της απόφα-*

5

10

σης του Επαρχιακού Δικαστηρίου.

5 Στις 2.3.94, στην ποινική υπόθεση αρ. 30984/93 στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας, μετά από αίτημα των κατηγορουμένων, το Δικαστήριο επιφύλαξε δυνάμει του άρθρου 148(1) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155 και προτού απαντήσουν οι κατηγορούμενοι στις κατηγορίες, νομικό ερώτημα κατά πόσο το Δικαστήριο είχε στο στάδιο εκείνο της διαδικασίας, δηλαδή προτού αναγνωσθεί το κατηγορητήριο στους κατηγορουμένους, δικαιοδοσία να εξετάσει παράπονο των κατηγορουμένων ότι είχε υπάρξει παράβιαση του δικαιώματός τους για δίκαιη και αμερόληπτη δίκη το οποίο κατοχυρώνεται από το άρθρο 30.2 του Συντάγματος, επειδή κατά τους ισχυρισμούς της υπεράσπισης είχαν κυκλοφορήσει αρνητικά δημοσιεύματα σε βάρος τους αναφορικά με την υπόθεση. Στις 17.10.94, το Ανώτατο Δικαστήριο, κατά πλειοψηφία, απάντησε το ερώτημα αρνητικά. 10 Όταν επανεμφανίσθηκαν στο Επαρχιακό Δικαστήριο οι κατηγορούμενοι ζήτησαν να υποβληθεί ξανά το ίδιο ερώτημα προς το Ανώτατο Δικαστήριο ενόψει και κάποιας διαδικασίας που είχε λάβει χώρα ενώπιον της Βουλής των Αντιπροσώπων με συμμετοχή των κατηγορουμένων. Στις 16.11.94 το Επαρχιακό Δικαστήριο απέρριψε το αίτημα με το αιτιολογικό ότι το ερώτημα που εξητείτο να επιφυλαχθεί ήταν ουσιαστικά όμοιο με εκείνο που είχε τεθεί και απαντηθεί προηγουμένως. Κατά την επόμενη εμφάνισή τους ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου οι κατηγορούμενοι υπέβαλαν αίτημα για επιφύλαξη νέου νομικού ερωτήματος προς το Ανώτατο Δικαστήριο που και πάλι αναφερόταν στο ζήτημα του επηρεασμού του δικαιώματος των κατηγορουμένων για δίκαιη δίκη ενόψει της εμφάνισής τους ενώπιον επιτροπής της Βουλής των Αντιπροσώπων. Με απόφαση ημερομηνίας 12.12.94 το Δικαστήριο απέρριψε το πιο πάνω αίτημα των κατηγορουμένων, αναφέροντας ότι το θέμα είχε εξαντληθεί με την προηγούμενη απόφασή του ημερομηνίας 16.11.94 και κατά συνέπεια δεν 20 εγινόταν οποιοδήποτε θέμα η επίλυση του οποίου ήταν αναγκαία στο πλαίσιο της διαδικασίας και το οποίο θα μπορούσε να αποτελέσει αντικείμενο επιφύλαξης βάσει του άρθρου 148(1), ανέφερε δε, ότι η έγερση ενός ζητήματος από τον κατηγορούμενο δεν το καθιστά αυτομάτως και θέμα της διαδικασίας. 30 35

Με αίτησή τους οι αιτητές ζήτησαν άδεια για καταχώριση αίτησης για έκδοση εντάλματος certiorari που να ακυρώνει την τελευταία αυτή απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου λόγω ισχυριζόμενου έκδηλου λάθους, δηλαδή το ότι το Δικαστήριο λανθασμένα θεώρησε ότι το εγινόμενο θέμα δεν ήταν αμιγές νομικό ζήτημα. 40

Αποφασίσθηκε ότι:

- (α) Ορθά το Επαρχιακό Δικαστήριο είχε θεωρήσει ότι το θέμα είχε εξαντληθεί με τις προηγούμενες αποφάσεις του και ότι θέμα που εγείρει κατηγορούμενος δεν καθίσταται αυτομάτως θέμα της διαδικασίας, εκτός αν εγείρεται εξ αντικειμένου και η κρίση του είναι απαραίτητη στο συγκεκριμένο στάδιο της διαδικασίας. Κατά συνέπεια δεν είχε καταδειχθεί εκ πρώτης όψεως υπόθεση ή συζητήσιμο θέμα για να χορηγηθεί η αιτούμενη άδεια. 5
- (β) Η αίτηση ήταν απαράδεκτη και για τον λόγο ότι με αυτή επιδιώκετο η αναθεώρηση της ορθότητας της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου και όχι της νομιμότητας αυτής, πράγμα ανεπίτρεπτο σε αιτήσεις για έκδοση προνομοιακών ενταλμάτων. 10

*Η αίτηση απορρίφθηκε.*

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν: 15

*Αστινομία ν. Φάντη και Άλλων (1994) 2 Α.Α.Δ. 160,*

*Constantinides ν. Vima Ltd (1983) 1.C.L.R. 348,*

*Re Efthymiou (1987) 1.C.L.R. 329,*

*Re Charalambous (1974) 2 C.L.R. 37,*

*Smith ν. Paphos Stone C. Estates Ltd και Άλλων (1989) 1.Α.Α.Δ. (Ε) 499, 20;*

*Μαγκάκης (1990) 1 Α.Α.Δ. 1068,*

*Δημοκρατία ν. Ηρακλέους (Αρ.2), (1994) 2 Α.Α.Δ: 225.*

**Αίτηση:**

Αίτηση με την οποία επιδιώκεται η παραχώρηση άδειας για την καταχώριση αίτησης για την έκδοση εντάλματος Certiorari προς το σκοπό ακύρωσης της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας ημερομηνίας 12/12/94, με την οποία το δικαστήριο αγνήθηκε την επιφύλαξη νομικού ερωτήματος βάσει του άρθρου 148(1) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155. 25

*Χρ. Τριανταφυλλίδης, για τους Αιτητές. 30*

ΠΙΚΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Με την αίτηση επιδιώκεται η παραχώρηση άδειας για την καταχώριση αίτησης για την έκδοση εντάλματος Certiorari προς το σκοπό ακύρωσης της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας της 12/12/1994 με την οποία το δικαστήριο αρνήθηκε την επιφύλαξη νομικού ερωτήματος βάσει του Άρθρου 148 (1) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, ΚΕΦ. 155 για την γνωμάτευση του Ανωτάτου Δικαστηρίου.

Το κείμενο της απόφασης αποκαλύπτει εκ πρώτης όψεως, όπως εισηγήθηκε ο δικηγόρος των αιτητών, την ύπαρξη νομικού σφάλματος που συνιστά βάσιμο λόγο για την παροχή της αιτούμενης θεραπείας. Το σφάλμα έγκειται στο ότι λανθασμένα κρίθηκε ότι το ερώτημα που τέθηκε προς επιφύλαξη δε θίγει αμιγώς νομικό ζήτημα.

Οι αιτητές εκ μέρους των οποίων υποβάλλεται η αίτηση είναι τρεις από τους τέσσερις κατηγορούμενους σε ποινική υπόθεση ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου, ονομαστικά οι Χαραλάμπους Σ. Χαραλάμπους, ο Ανδρέας Κωνσταντινίδης και η εταιρεία SPC Publications.

Στην απόφαση του δικαστηρίου γίνεται αναφορά στο ιστορικό της υπόθεσης στο οποίο και εμείς πρέπει να αναφερθούμε για να γίνει ευχερώς κατανοητό το αντικείμενο της αίτησης και να εξεταστεί μέσα στο σωστό πλαίσιο.

Στις 2/3/94, πριν οι κατηγορούμενοι απαντήσουν στην κατηγορία, το δικαστήριο επιφύλαξε το πιο κάτω ερώτημα για τη γνωμάτευση του Ανωτάτου Δικαστηρίου:-

“Κατά πόσον το Δικαστήριο έχει στο παρόν στάδιο της διαδικασίας, δηλαδή, προτού αναγνωσθεί το κατηγορητήριο στους κατηγορουμένους, δικαιοδοσία ή εξουσία, χωρίς να προβλέπεται τούτο από τον περί Ποινικής Δικονομίας Νόμο, Κεφ. 155, να εξετάσει παράπονο των κατηγορουμένων ότι υπήρξε παραβίαση του συνταγματικού δικαιώματός τους για δίκαιη και αμερόληπτη δίκη το οποίο κατοχυρώνεται από το άρθρο 30.2 του Συντάγματος επειδή κατά τους ισχυρισμούς της υπεράσπισης, έχουν κυκλοφορήσει αρνητικά δημοσιεύματα σε βάρος τους αναφορικά με την ενώπιόν του υπόθεση.”

Η απάντηση στο τεθέν ερώτημα δόθηκε με την απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στις 17/10/94. Η απάντηση (κατά πλειοψηφία) από το Ανώτατο Δικαστήριο ήταν αρνητική. (Βλ. **Αστυνομία**

ν. *Φάντη και Άλλων* (1994) 2 Α.Α.Δ. 160. Η υπόθεση επαναπέμφθηκε στο Επαρχιακό Δικαστήριο για τη συνέχιση της δίκης. Όταν επανεμφανίστηκαν στο Επαρχιακό Δικαστήριο οι αιτητές πληροφορήσαν το δικαστήριο ότι επροτίθεντο να εγείρουν εκ νέου θέμα προς εξέταση για παραβίαση των συνταγματικών τους δικαιωμάτων (δικαίωμα υπεράσπισης) εξαιτίας της εμφάνισης τους ενώπιον Επιτροπής της Βουλής των Αντιπροσώπων.

5

Το δικαστήριο με απόφαση του που εξέδωσε στις 16/11/94 απέρριψε το αίτημα με το αιτιολογικό ότι το ερώτημα το οποίο επρόκειτο να εγερθεί ήταν ουσιαστικά όμοιο με εκείνο που τέθηκε με το Ν.Ε.290 και απαντήθηκε με την απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου της 17/10/94. Η έγερση του θέματος εκ νέου με οποιοδήποτε μανδύα κρίθηκε ότι συνιστούσε κατάχρηση της διαδικασίας την οποία το δικαστήριο είχε καθήκον να ανακόψει. Το ακόλουθο απόσπασμα από την απόφαση του δικαστηρίου κατοπτρίζει τις ανησυχίες του δικαστηρίου για τον κίνδυνο εκτροπής της δίκης από το νομομισμένο πλαίσιο με την έγερση εκ νέου του θέματος:-

10

15

“Αισθάνεται ότι αν επιτρέψει την έγερση εκ νέου του ίδιου θέματος ενώπιον του σ’ αυτό το στάδιο η διαδικασία θα αρχίσει να εκφυλίζεται και η προοπτική για την ανεμπόδιστη πορεία της δίκης και την όσο το δυνατό γρηγορότερη διεκπεραίωση της διαδικασίας και την απονομή της δικαιοσύνης θα πληγούν ανεπανόρθωτα.”

20

Το δικαστήριο έκαμε αναφορά στην *Constantinides v. Vima Ltd* (1983) 1 C.L.R. 348, όπου εξετάστηκε η εξουσία του δικαστηρίου για περιστολή διαβημάτων για την αποτροπή κατάχρησης της δικαστικής διαδικασίας· εξουσία η οποία απορρέει από τη σύμφυτη δικαιοδοσία του δικαστηρίου να ελέγχει την ενώπιον του διαδικασία. Αναφορά έγινε επίσης και στην απόφαση *In re Efthymiou* (1987) 1 C.L.R. 329, όπου τονίστηκε ότι η προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων του κατηγορούμενου δεν μπορεί να απομονωθεί από το πλαίσιο της δίκης και τις επιταγές της συνταγματικής τάξης για την αποτελεσματική λειτουργία της δικαστικής εξουσίας.

25

30

Και ενώ ένας θα ανέμενε ότι μετά την απόφαση της 16/11/94 οι αιτητές θα απαντούσαν στην κατηγορία κατά την επόμενη εμφάνιση τους στο δικαστήριο, αυτό δε συνέβη. Έθεσαν νέο ερώτημα με αίτημα την επιφύλαξη του για τη γνωμοδότηση του Ανωτάτου Δικαστηρίου βάσει του Άρθρου 148(1) της Ποινικής Δικονομίας. Το ερώτημα ήταν το ακόλουθο:-

35

“Κατά πόσο το Δικαστήριο έχει στο παρόν στάδιο της διαδικασίας, δηλαδή προτού αναγνωσθεί το κατηγορητήριο στους κατηγορουμένους και λαμβανομένης υπόψη της μέχρι τούδε πορείας της υποθέσεως δικαιοδοσία ή εξουσία, να εξετάσει παράπονο των κατηγορουμένων ότι υπήρξε παραβίαση του συνταγματικού δικαιώματος τους για δίκαιη δίκη το οποίο κατοχυρώνεται από το άρθρο 30.2 του Συντάγματος, επειδή, κατά τους ισχυρισμούς της υπεράσπισης, ως αποτέλεσμα της διαδικασίας η οποία έλαβε χώρα ενώπιον της Βουλής των Αντιπροσώπων, παρεβλάφθη το δικαίωμα και η δυνατότητα για υπεράσπιση.”

Με απόφαση της 12/12/94 το δικαστήριο απέρριψε και το νέο αίτημα. Υποδεικνύεται ότι το θέμα της εξέτασης του εγειρόμενου θέματος στο αρχικό στάδιο της δίκης εξαντλήθηκε με την απόφαση της 16/11/94. Ορθά επισημαίνεται ότι με την απόφαση της 16/11/94 το Δικαστήριο αποφάσισε, στο πλαίσιο της διακριτικής του ευχέρειας, ότι το θέμα δεν μπορούσε να εγερθεί σ’ εκείνο το στάδιο της διαδικασίας οπότε η δίκη έπρεπε να προχωρήσει και οι κατηγορούμενοι ν’ απαντήσουν στην κατηγορία. Αυτό δε συνέβη ούτε κατά την επόμενη εμφάνιση των κατηγορουμένων ενώπιον του δικαστηρίου στις 7/12/94. Οι αιτητές έθεσαν νέο νομικό ερώτημα με αίτημα την επιφύλαξη του βάσει του Άρθρου 148 (1) της Ποινικής Δικονομίας, το ακόλουθο:-

“Κατά πόσο το Δικαστήριο, εις περίπτωση που εγείρεται ενώπιον του υπό της Υπεράσπισης των Κατηγορουμένων θέμα και/ή ζήτημα παράβιασης των Συνταγματικών των δικαιωμάτων, και με βάση τα συγκεκριμένα γεγονότα όπως εμφανίζονται ενώπιον του κατά τη δεδομένη εκείνη στιγμή, έχει δικαίωμα και/ή διακριτική εξουσία να παρακάμψει και να μην αποφασίσει την ουσία του εγειρόμενου θέματος και/ή ζητήματος υπό της Υπεράσπισης και να μην εξετάσει τούτο με το σκεπτικό ότι η έγερση του ρηθέντος θέματος και/ή ζητήματος θα αποτελούσε κατάχρηση της διαδικασίας του Δικαστηρίου.”

Το δικαστήριο απέρριψε το αίτημα. Στην απόφαση γίνεται μνεία στις προηγούμενες αποφάσεις του δικαστηρίου για να τονιστεί ότι η πορεία της υπόθεσης έχει ήδη καθοριστεί. Νομικό ερώτημα βάσει του Άρθρου 148 του Κεφ. 155, επισημαίνεται, μπορεί να εγερθεί μόνο αναφορικά με ζήτημα το οποίο εγείρεται και του οποίου απαιτείται η επίλυση στο πλαίσιο της εξέλιξης της υπόθεσης ενώπιον του δικαστηρίου. Στην προκείμενη περίπτωση το θέμα η επιφύλαξη του οποίου επιδιωκόταν είχε ήδη αποφασιστεί με τις προηγούμενες αποφάσεις του δικαστηρίου επομένως δεν εγειρόταν θέμα η λύση

του οποίου ήταν αναγκαία στο πλαίσιο της διαδικασίας και το οποίο θα μπορούσε να αποτελέσει, εφόσο το έκρινε ορθό το δικαστήριο, αντικείμενο επιφύλαξης βάσει του Άρθρου 148 (1). Ιδιαίτερη αναφορά γίνεται στην *In re Charalambous* (1974) 2 C.L.R. 37, για να τονιστεί ότι η έγερση από τον κατηγορούμενο θέματος δεν το καθιστά αυτομάτως και θέμα της διαδικασίας. Αυτό πρέπει να εγείρεται εξ αντικειμένου και η κρίση του να είναι απαραίτητη στο συγκεκριμένο στάδιο της διαδικασίας. 5

Ο κ. Τριανταφυλλίδης εισηγήθηκε ότι το ερώτημα που τέθηκε ήταν νομικό και η κρίση του δικαστηρίου περί του αντιθέτου αποκαλύπτει σφάλμα το οποίο δικαιολογεί το αίτημα για την παραχώρηση άδειας. Η αίτηση, υπέβαλε, δεν αποβλέπει στην αναθεώρηση της διακριτικής ευχέρειας του δικαστηρίου που δε θα ήταν παραδεκτή υπό το φως της νομολογίας [βλ. *Αίτηση Marie Therese Smith v. Paphos Stone C. Estates Ltd και Άλλων* (1989) 1 Α.Α.Δ.(Ε) 499, και *Αίτηση Μιχάλη Μαγκάκη* (1990) 1 Α.Α.Δ. 1068], αλλά στον παραμερισμό της απόφασης λόγω νομικού σφάλματος κάτω από το οποίο λειτούργησε το δικαστήριο. 10 15

Δε συμφωνώ ότι το δικαστήριο λειτούργησε κάτω από οποιοδήποτε νομικό σφάλμα στην κρίση του αιτήματος για την επιφύλαξη του θέματος. Ό,τι αποφασίστηκε είναι ότι η έγερση και μόνο θέματος από την υπεράσπιση δεν υποδηλώνει ότι όντως εγείρεται και πρέπει να αποφασιστεί το θέμα. Το θέμα πρέπει να εγείρεται εξ αντικειμένου και η επίλυση του πρέπει να είναι αναγκαία στο συγκεκριμένο στάδιο της διαδικασίας. Όπως ορθά διαπίστωσε το δικαστήριο το θέμα που έθεσε η υπεράσπιση είχε κριθεί με τις προηγούμενες αποφάσεις του δικαστηρίου. Επομένως δεν εγειρόταν θέμα που θα μπορούσε να αποτελέσει το αντικείμενο επιφύλαξης νομικού ερωτήματος βάσει του Άρθρου 148(1) του ΚΕΦ. 155. Η παρούσα όμως αίτηση είναι απαράδεκτη και για άλλους λόγους. 20 25 30

Το τεθέν ερώτημα αποβλέπει ουσιαστικά στην αναθεώρηση της ορθότητας της προηγούμενης απόφασης του δικαστηρίου. Η δικαιοδοσία για την έκδοση προνομακίων ενταλμάτων δεν αποτελεί υποκατάστατο της δευτεροβάθμιας δικαιοδοσίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Τα προνομακία εντάλματα CERTIORARI και PROHIBITION έχουν ως λόγο, όπως είναι θεμελιωμένο, τον έλεγχο της νομιμότητας δικαστικής απόφασης προς το σκοπό εξασφάλισης της λειτουργίας των πρωτόδικων δικαστηρίων μέσα στα όρια της δικαιοδοσίας τους και σύμφωνα με τους θεμελιώδεις κανόνες απονομής της δικαιοσύνης. 35

Το ένταλμα CERTIORARI δεν αποτελεί μέσο για την εποπτεία 40

της διαδικασίας ενώπιον του πρωτόδικου δικαστηρίου ή της πρακτικής που ακολουθείται. [Βλ. Halsbury's Laws of England, 3th Ed., Vol. 11, para 213 και *Αίτηση Γενικού Εισαγγελέα (Αρ.3)*, (1993) 1 Α.Α.Δ. 442]. Η ρύθμιση της διαδικασίας ανάγεται στην αρμοδιότητα του εκδικάζοντος την υπόθεση δικαστηρίου. Στο σημείο αυτό χρήσιμη αναφορά μπορεί να γίνει και στην πρόσφατη απόφασή μας στην *Δημοκρατία ν. Ηρακλέους (Αρ.2)*, (1994) 2 Α.Α.Δ. 225.

5 Η παρούσα αίτηση κάτω από οποιοδήποτε πρίσμα και αν κριθεί σκολπεί στην αναθέωση της απόφασης του πρωτόδικου δικαστηρίου σε διαδικαστικό θέμα και είναι και για το λόγο αυτό απαράδεκτη.

10 Η αίτηση απορρίπτεται.

*Η αίτηση απορρίπτεται.*